

дебат бе приет и публикуван в края на октомври в „Държавен вестник“. А в края на ноември Европейската комисия ни отрязва 220 млн. евро по ФАР с аргумента, че „нередности, измами и конфликт на интереси все още не се преследват в достатъчна степен“. Е, да, новичкият ни закон ще се прилага от 1 януари за много широк кръг от лица във властта. Със сигурност в него ще се открият много удобни вратички за заобикаляне, но ние ще се опитваме да убеждаваме Брюксел, че вече никой не използва публичната си дължност за частен интерес.

Тежки лобита водят в момента първа битка по

Закона за културното наследство,

а на повърхността излиза само галечен отглас. На някои колекционери изведнъж им се видя безкрайно нелогична, абсурдна и даже обидна, идеята да доказват произхода на съкровищата си – кога, как и при

какви обстоятелства са ги придобили. Това било национализация на частната им собственост. Е, навсякъде по света претенциите за собственост се доказват със съответни документи. В България „меценатите“, по всичко личи, ще си извоюват особен статут – твърде са богати, могъщи и са свикнали да си кроят закон по свои мерки. Даже изглежда, че ще им се даде възможност напълно свободно да продават културните си артефакти.

В закона има много групи важни проблеми, дебатът около които въобще не стана популярен – обемът и видовете културно наследство и равнопоставеността между тях, статутът на църковното имущество, ясни правила за търговия, за отдаване на концесия на археологически обекти и т.н.

Новият Семейен кодекс,

отдавна отглеждан и безспорно необходим, на финала се запъна и като нищо ще остане мъртвороден. Ако

наистина се получи така, ще му е за втори път. По този закон се работи от 1997 г. под егидата на най-авторитетните ни специалисти по семейно право. По време на 38-ото Народно събрание за първи път проектът влезе в парламента, даже започна второто му четене. Но през 2000 г. депутатите се изпокараха за брачния договор и зарязаха работата си на чл.20. После кодексът тихомълком бе оттеглен и оставен да прашасва. Сега се повтаря същото като в някакво гежа вю – проектът влезе с устрем в парламента, получи похвала от Консултативния съвет по законодателството, мина първото му четене и... изведнъж политическата класа и разни маргинални организации го забелязаха и решиха, че им е много удобен за пиар. Този път оставиха на мира брачния договор. На прицел се оказа фактическото съпружеско съжителство. Половин България живее във фактическо съжителство, повече от половината от децата се раждат от такива връзки, но опозицията реши, че то било неморално, било безотговорно, било перверзно и най-вече – удар по брачната институция. В парламентарния „дебат“ се чуха такива тези, от които даже пияниците в някоя квартална кръчма ще се засрамят – например за „реалната“ заплаха, че и чичо на село можел да поиска да регистрира съжителство с козичката си. Стигна се дотам, че православната църква, която вече близо 15 години се бори за еманципация на църковния брак от гражданския, изведнъж обяви гражданския брак едва ли не за свещен и заяви, че

няма да позволи венчавки без предварителни подписи в общината.

А представителите на мюфтиството участваха във форуми, на които се заклемява полигамията, до която водело фактическото съжителство.

Но истината е, че от цяла Европа единствено в Русия и страните от бившия Съветски съюз фактическото съжителство липсва от законодателството. В останалите

